

Cesvaines evaņģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

Nr.2(34)

2013. gada 13. februāris – 16. marts

GANĀ SLEJA

Draudzes gans Hanss Jenson

Gavēņa laiks – lūgšanas laiks.

Gavēņa laiks ir laiks, kad samazinām ikdienas rūpes, mēģinām dzīvot pieticīgāk, lai atbrīvotu laiku savām attiecībām ar Dievu. Šajās attiecībās sarunas, proti, lūgšanas ir svarīgas. Divus aspektus gribu īpaši uzsvērt šajā reizē. Un tie ir saistīti ar vārdiem, ko Jēzus noslēgumā saka, kad Viņš runā gan par lūgšanu, gan par gavēni: „*Un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās*”.

Lūgšana – sirds atvērtība mūsu debesu Tēvam

Dievs visu zina, visu redz, tāpēc mums nav iespējams kaut ko noslēpt no Viņa. Viņš redz vairāk nekā to, ko citi redz. Kad Jēzus runā par lūgšanu un gavēni savā kalna sprediķī (Mt.6:5-18), Viņš to dara ar brīdinājumu, lai neliekuļotu. Dievs redz vairāk (var arī teikt labāk!) nekā citi, nevajag parādīties citiem, lai Dievs to redzētu. Un Dievs redz arī mūs labāk nekā mēs sevi paši redzam. Tāpēc mums vajag nākt tādā stāvoklī, ka mēs droši un ar pateicību atveram sevi sava Tēva priekšā. Jo tas mums palīdz ieraudzīt lietas mūsos. Mēs atveram sevi Tēvam, kas mūs mīl, jo citādāk Viņš nebūtu mūs radījis. Kaut arī, ka mēs izsakam kaut ko, kas nav tik cēls, vēlmes, kas nav tik auglīgas, Viņš savā veidā to mums liek saprast un pārveido mūs. Lūgšana nav, ka mēs Dievam kaut ko sakām, lai Viņu informētu, bet, ka mēs atveram savas sirdis Tēvam un Viņam uzticamies, Viņš var mūs pārveidot uz labu. Un šeit mēs nonākam pie otrā aspekta.

Lūgšanas auglis

Lūgšanai ir sava nozīme. Lūgšana atver mūsu sirdis Dieva svētībai un vadībai. Tā dara mūsu sirdis mīkstākas, lai tās nebūtu kā akmens, lai Dieva Vārds var tikt iesēts mūsos, lai Dievs var uzrunāt mūs mūsu dziļumos. Lai Dieva Vārdi dziļi mūs ietekmē, lai mēs tiekam vadīti un svētīti.

Šajā gavēņa laikā novēlu, lai mēs kā draudze arī tā lūdzam un lai mēs šajā laikā arī īpaši uztveram lūgšanu. Lūdzam, lai mēs katrs un draudze kā kopums caur lūgšanu un Dieva Vārdiem tiekam pārvērsti, vadīti un svētīti, lai mēs savā un draudzes dzīvē varam piedzīvot daudz augļus.

TEMATISKĀ DAĻA

Astrīda Briede

Veltīšanās Dievam

Katrā gadu mījā katram no mums noteikti ir tāds pārdomu brīdis, kurā pārdomājam, kas aizvadītajā gadā ir bijis labs, par ko Dievam noteikti vajadzētu pateikties, kā arī, kas ir tās lietas, kas nav bijušas tik veiksmīgas un ko vajadzētu Dieva priekšā nožēlot. Arī gavēņa laiks, kura priekšā tagad esam, aicina ne tikai pārdomāt par šīm lietām, bet arī par to, ko mēs savā dzīvē un attiecībās ar Dievu varētu uzlabot. Kas ir tas, uz ko Dievs mūs katru aicina. Kā mēs savu dzīvi varam veltīt šim Dieva aicinājumam.

Nodošanos jeb veltīšanos Dievam savā dzīvē mēs bieži saprotam tā, ka veicam kādus pienākumus. Bet veltīšanās Dievam, pirmkārt, ir **veltīšanās Viņu vairāk saņemt, veltīt savu laiku, savu uzmanību un nolikt Dieva tuvumā**. Lai mēs varētu kaut ko dot no sevis citiem, mums tas vispirms ir jāsaņem un jāpiedzīvo pašiem.

Kad mēs runājam par saņemšanu, vispirms mēs runājam par to, ko mums sniedz Dieva Vārds un Sakraments. Tas nozīmē, ka mūsu veltīšanās laikā ir nepieciešams **saņemt Dieva Vārdu**. Cilvēks no Dieva Vārda var ļoti maz iegūt, ja viņa uzmanība, laiks nav koncentrēti šī Dieva Vārda lasīšanai un iepazīšanai. Vienkārši var izlasīt ar acīm, var izlasīt ar prātu, bet var izlasīt ar sirdi. Tieši tāpat ar sakramentu. **Sakraments ir milzīga Dieva žēlastība un dažādu garīgu spēku avots**. Tāpēc Sakramenta vai dažādu svētību saņemšana ir ļoti nozīmīga tieši tāpēc, ka tā nes ļoti daudz ko no Dieva. Tā nes mums visu nepieciešamo mūsu svētdzīvei, kalpošanai. No turienes mēs to saņemam, citur to nevar iegūt.

Nākamā lieta, kas ir ļoti svarīga, ir **lūgšana**. Tā ir kā indikators tam, cik mēs nopietni ticam. Lūgšanu daudzums un arī ilgums nosaka mūsu patieso atkarību no Dieva. Lūgšana ir tā, kas atbrīvo tādu garīgu lauku (garīgu

telpu) mūsu dzīvē Dieva žēlastībai, svētībām, brīnumiem.

Kad mēs runājam par veltīšanos Dievam, tad mēs runājam arī par kaut kādām praktiskām lietām, izpaumēm, proti, mēs runājam par pienākumiem Dieva un tuvāko priekšā, kuri mums ir Dieva Vārda motivēti. Tādi pienākumi mūsu dzīvē ir. Ir tādi vispārējie pienākumi – „*mīliet cits citu kā Es jūs esmu mīlējis*”/Jņ.13:34/, un ir tādi pienākumi, kuri kristietim ir sevišķi uzticēti, bet nav uzticēti citiem. Katram ir jābūt atbildīgam tajos pienākumos, kuros viņš Dieva priekšā ir saistīts.

Ikdienā, kad dievkalpojums beidzas, mācītājs saka vārdus: „**Ejiet ar mieru, un kalpojiet Tam Kungam ar prieku.**” Tālāk dievkalpojums turpinās caur mums priekš citiem. Dievkalpojumā mēs saņemam, bet kad tas beidzās, sākas cita veida veltīšanās – mūsu pienākumi Dieva un citu cilvēku priekšā. Dievs mūs uz šiem pienākumiem svētī, izsūtot priekš pasaules, kurā mēs dzīvojam, kuriem Dieva vārds ir aizklāts, kuri pat nevar iedomāties, kāda var būt Kristus miesa un asinis maizē un vīnā. Mēs esam tie, kuri tiek sūtīti pie šiem cilvēkiem. Dievkalpojums turpinās nevis vairs caur Vārdu un sakramentu pie mums dievkalpojumā, bet dievkalpojums pasaulē turpinās caur mums, kuri esam saņēmuši Dieva Vārdu un sakramentu. Tas arī ir tas, ko mēs saucam par veltīšanos Dievam. Ja mēs tikai paturam pie sevis neatdodot, tad mēs neveltamies Dievam. Mēs atsakamies būt Dieva rokas un kājas tajā vietā, kur Viņš ar mums un caur mums grib nonākt.

Īsta, patiesa kalpošana vienmēr būs saistīta ar grūtībām. Tā ir grūta, bet iespējama. Grūtības un sarežģījumi, kas neapstādina kalpošanu, kaut ko liecina par šīs kalpošanas īstumu. Īsta kalpošana, pat ja tā ir ļoti grūta, tā nenolaupa prieku un iekšēju gandarījumu. Neīsta – viegla, panesama, izdarāma lieta cilvēku var padarīt saīgušu.

Dievam veltīta cilvēka dzīve izriet no tā, vai cilvēks vispirms ir ieraudzījis Dieva veltītu dzīvi Kristū priekš cilvēka. Ja mēs esam ieraudzījuši, ko Dievs ir veltījis priekš cilvēka, kļūdam cilvēks un dzīvodams, tad izejot no tā, veidojas kāda objektīva atgriezeniskā saite, ka arī mēs varam veltīties. No šejienes ir radies teiciens – „Dievs varēja no debesīm nokāpt uz zemes un nomirt, bet tu nevari izkāpt no gultas un pāriet pāri ielai uz baznīcu, lai dzīvotu”. Mums regulāri ir jāparedz un jāpiedzīvo Dieva kalpošana priekš mums.

Neviena kalpošana baznīcā nav iespējama bez Dieva žēlastības un spēka. Ar vārdu `spēks` mēs saprotam Dieva dotu spēju, varēšanu. Līdzīgi kā Vecajā Derībā priesteris saņem īpašu svētību, lai būtu pilnvarots un spējīgs pildīt tos pienākumus, kas īpašā kārtā jāveic un jā dara templī vai svētajā vietā. Viņš priekš tā saņem īpašu svētību un svaidījumu. Mēs līdzīgi mantojam svētību un Dieva dotu spēku, kad mēs Dieva atziņā, Dieva izpratnē ieaugam un

kļūstam bagātāki. Tāpēc, kad mēs klausāmies Dieva Vārdu, mēs to mācāmies un studējam tāpēc, ka tas mūs dara dziļākus Kristus atziņā. Lūk, šī atziņas bagātība ir tā, no kuras var kaut kādā veidā atsperties, no kuras var arī pasmelties, un no kuras var motivēti rīkoties. Mēs varam sacīt, ka ir viena žēlastība un svētība, kuru cilvēks bauda atgriežoties, bet viņš noteikti šādā brīdī būs kā bērns draudzē, bet viņš nebūs tāds spēkpilns jauneklis, kurš var atbilstoši savai atziņai rīkoties, darboties baznīcas kopībā. Tas nāk ar laiku, bet tas nenāk nekad, ja nav bijusi atgrieztā grēcinieka žēlastība un svētība saņemta. Faktiski uz tās var būvēt un celt nākamo. Tikai tad, kad Jēzus ir aicinājis uz atgriešanos, tad tie, kas ir atgriezušies, tad tiem ir aicinājums un izredzētība. Mēs arī neēdam ar netīriem galda piederumiem, ķirurgs nestrādā ar netīriem instrumentiem, tā arī cilvēks var nodoties Dievam kādai kalpošanai, bet viņam priekš tā ir jābūt tīram.

Otra lieta, kas padara mūsu kalpošanu auglīgu, ir **mērķis**. Vai mūsu kalpošanai ir mērķis? Vai mēs ar savu kalpošanu sasniegsim kādus mērķus? Vai mūsu kalpošana ir saistīta ar vajadzībām, kādas eksistē?! Kāds mācītājs reiz teica, ka Dievs mums Vasarsvētkos ir dāvājis Svēto Garu nevis priekš tā, lai mēs spēlētu spēlītes savā vidū, bet Viņš mums ir devis šo dāvanu tāpēc, lai mēs ar to būtu spēcīgi kalpot pasaulē.

Īsts kalpotājs kalpo un nevis dalās tajā ar citiem. Tie, kas kalpo, tiem priekš tā nepietiek laika, jo viņi vienkārši dara. Es nesaku, ka draudzes darbos ir jāierokas un jāpazaudē prieks, bet katrā gadījumā īsta kalpošana kaut ko no mums paprasīs tāpēc, ka tā ir īsta. Tā ir kalpošana Dievam, kam pieder viss. Viņa priekšā nevar taisīt akcijas.

Trešā lieta, kas padara kalpošanu efektīvu, mūžīgu, ka paliek augļi ne tikai virs zemes, bet arī novērtējums mūžībā, tā ir **Mīlestība!** „*Jo Kristū Jēzū nedz apgraizīšana ko spēj, nedz neapgraizīšana, bet ticība, kas darbojas mīlestībā.*” /Gal.5:6/ Tas ļoti labi saskan ar 1.Kor.13:1-2 „...*ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārcelt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. ...tad es būtu skanošs varš un šķindošs zvārgulis.*” Mums var būt mērķis un mēs varam būt saņēmuši svētību, bet lielākā lieta, ar ko jātiek galā, ir jāiemīl tas, uz ko Dievs mūs ir aicinājis. Tur ir milzīgi jāpārvar sevi, savas simpātijas, sava gribēšana, bet ja to pārvar, tad „tie visu spēj, kas mīl!”

Kāds mācītājs reiz teica, ka glābjas un tiek pestīti tie, kurus mēs mīlam. Iedziļinoties šajos vārdos, tam jāpiekrīt. Kāpēc pasaule ir pestīta? Tāpēc, ka Dievs visus ir mīlējis. Ja mēs gribam redzēt pestīšanas zīmes apkārt, tad tās darbosies tur, kur mēs mīlam. Tas ir tas grūtākais darbs – mācīties mīlēt.

Jēzus saka: „*Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs.*”/Jņ.14:23/ Tas

nozīmē, ka mīlestība ir kaut kas vairāk par jūtām, tas ir kaut kas saturisks. Tagad ir jautājums – kā mēs gribam mīlēt - lai citi justos mīlēti vai mēs kaifotu viņus mīlot? Šī ir ārkārtīgi svarīga lieta, kad Jēzus mira pie krusta. Viņš bija satriekts līdz nāvei. Viņš cieta fiziskas sāpes un atstātību, kas Viņam lika kliegt: „Tēvs, kāpēc Tu esi Mani atstājis!” /Mt.27:46/ Cauri tam kā zelta stīga ir uzticība Dievam, jo „dēļ šīs stundas Es pasaulē esmu nācis.” /Jņ.12:27/ Tad Viņš saka: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara” /Lk.23:34/ Visīstākā lieta pie krusta notika tad, kad Tas jutās satriekts, bet pārējiem bija labi. Un ir kaut kāds mirklis ticībā, kad šai apjēgai no tādas individuālas egoistiskas ticības kopšanas ir jāpāriet pie tā, ka es spēju arī veltīties, kas nozīmē, ka citiem no manis kļūs labi.

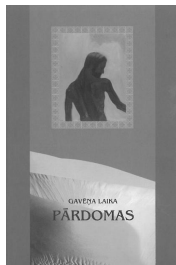
Runājot par spēku, mums ir jābūt drošiem, ka mums ir sava vieta tajā kopībā, ko mēs saucam par draudzi. „Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars; ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs; ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem. Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību.” /1.Kor. 12:4-7/

Lai Dievs mums katram palīdz piepildīt šo aicinājumu!

Rakstā izmantoti rekolekciju „Veltīšanās Dievam” materiāli.

JAUNUMI GRĀMATGALDĀ

GAVĒŅA LAIKA PĀRDOMAS

“Gavēnis ir pats svarīgākais laiks gadā, kad varam rūpēties par savu garīgo dzīvi. Tas ir laiks, kurā sagatavojamies ne tikai Jēzus nāves un augšāmcelšanās mistērijas svinēšanai, bet arī tai, kas pastāvīgi notiek mūsos. Dzīve ir nepārtraukts process, kurā nāve, viss vecais un pierastais mijas ar atdzimšanu jaunai cerībai, ticībai un mīlestībai. Jēzus nāve un augšāmcelšanās nav tikai sens vēsturisks notikums, bet arī iekšējs notikums, kas norisinās mūsu sirdīs, kad esma tam gatavi. Patiesā nožēlā labprātīgi atsakāmies no visa, kas kavē mūsu garīgo briedumu.

Gavēnis piedāvā brīnišķīgu iespēju atklāt Kristus mistēriju mūsos. Tas ir kluss laiks, taču tas izvirza arī prasības. Tas ir gan vientuļības, gan arī kopības laiks; sevī ieklausīšanās laiks un laiks, lai pievērstu uzmanību citu vajadzībām. Tas ir laiks uzsākt gan jaunu iekšēju dzīvi, gan jaunu dzīvi kopā ar apkārtējiem cilvēkiem.

Ja gavēņa laiku izdzīvosim vērīgi un nesteidzoties, Lieldienas patiesi būs svinēšana, kad augšāmceltā Kristus pasludināšana atbalsosies mūsu būtnes pašos dziļumos,” tā grāmatas priekšvārdā raksta priesteris Henrijs J.M. Nouvens.

Grāmatā katrai gavēņa laika dienai ir iekļauti Svēto Rakstu lasījumi, pārdomu teksti un lūgšanas.

LŪGŠANA

Kungs, es nāku pie Tevis.

Noguris no visa nepateiktā,
Kungs, es nāku pie Tevis.

Ar bezjēdzīgās cīņās saplosītu sirdi,
Kungs, es nāku pie Tevis.

Mans Dievs,
es – niecība, kas uzrunā Tavu lielumu,
nabags, kam nav, ar ko samaksāt,
nāku pie Tevis.

Man nav, ar ko samaksāt
ne par savu dzīvību, ne nāvi,
ne mieru, ne cerību.

Lūk, mans šodienas psalms –
noguruša cilvēka lūgšana,
kurš ir izsmelts no tā, ko dzīvo,
un vēl vairāk no tā, ko nedzīvo.

Kungs, šo nogurumu no nevajadzīgām lietām,
šīs bezjēdzīgās cīņas,
šo lielo sirdi, kas šodien tukša,
es nolieku Tavā priekšā,
un tāds, kāds esmu,
nāku pie Tevis.

/Tēvs Pio/

INFORMĀCIJA

Draudzes mācītājs Hanss Jensons

Mācītājs apmācībās!

Pagājušajā gadā es biju aicināts uz 30 dienu rekolekcijām jeb garīgiem vingrinājumiem Anglijā. Mūs četrus (bīskaps Pāvils Brūvers, prāvests Andris Krauliņš, mācītājs Ivars Jēkabsons un es), kas piedalījāmies no Latvijas, arhibīskaps ir aicinājis kopā ar mācītāju Uģi Brūkleni, kas piedalījās līdzīgos vingrinājumos šeit Latvijā, uz apmācībām, lai iemācītos vadīt tāda veida rekolekcijas šeit Latvijā. Tādēļ esmu Anglijā no 10.februāra līdz 17.martam. Turēsim viens otru aizlūgšanās.

Perfekts mācītājs!

😊 Perfekts mācītājs sprediķo tieši 10 minūtes. Viņš nosoda grēku, bet nekad neaizskar neviena jūtas. Viņš strādā no astoņiem rītā līdz pusnaktij, vienlaicīgi veicot arī baznīcas sētnieka funkcijas. Viņš ir 29 gadus vecs ar 40 gadu pieredzi. Viņš veic 15 mājas apmeklējumus dienā un vienmēr ir sastopams baznīcas kancelejā...

KONTAKTI

Mācītāja pieņemšanas laiks ir piektdienās no plkst. 17⁰⁰ -18⁰⁰, iepriekš piesakoties pa telefonu. Ir iespējams vienoties arī par citu laiku.

Draudzes mācītājs Hanss Jensons, tel. 26524555, hanss.jensons@lelb.lv

Draudzes priekšnieks Normunds Kārklīšs, tel. 29169309, normundskarklins69@inbox.lv

Dr. priekšnieka vietniece Astrīda Briede, tel. 26673450, astrida.briede@inbox.lv

Cesvaines evaņģēliski luteriskā draudze, Baznīcas ielā 4, Cesvainē, LV4871, Reģ. nr. 90000507727, AS SEB banka, konta nr. LV92UNLA0050011543844.

Draudzes avīzi variet lasīt mūsu draudzes mājas lapā:

www.cesvainesdraudze.lv

KALENDĀRS

“Ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to.”

/Jēk. 4:15/

Cesvaines draudzes kalendārs

15. februāris	piektdiena	18 ⁰⁰ Sarunas par dzīvi un ticību 19 ⁰⁰ Dievkalpojums
17. februāris	SVĒTDIENA	Gavēņa laika pirmā svētdiena 9 ⁰⁰ DIEVKALPOJUMS. Svētdienas skola. Pēc dievkalpojuma sadraudzība.
22. februāris	piektdiena	18 ⁰⁰ Sarunas par dzīvi un ticību 19 ⁰⁰ Dievkalpojums
24. februāris	SVĒTDIENA	Gavēņa laika otrā svētdiena 9 ⁰⁰ DIEVKALPOJUMS. Svētdienas skola.
1. marts	piektdiena	18 ⁰⁰ Sarunas par dzīvi un ticību 19 ⁰⁰ Dievkalpojums
3. marts	SVĒTDIENA	Gavēņa laika trešā svētdiena 9 ⁰⁰ DIEVKALPOJUMS. Svētdienas skola.
8. marts	piektdiena	18 ⁰⁰ Sarunas par dzīvi un ticību 19 ⁰⁰ Dievkalpojums
10. marts	SVĒTDIENA	Gavēņa laika ceturrtā svētdiena 9 ⁰⁰ DIEVKALPOJUMS. Svētdienas skola.
15. marts	piektdiena	18 ⁰⁰ Sarunas par dzīvi un ticību 19 ⁰⁰ Dievkalpojums